

Pápes Éva

A Jelenák villa angyala

Úgy hajnali 4 óra felé szállt le az angyal Jelenákék budai villájának jól ápolt gyepére. A rézsutos kerti utat követve a márványlépcsős feljárón át suhant be a hálószobába. Jelenák doktor – belgyógyász, kis és nagydoktor, docens és főosztályvezetőségre éppen aspiráns – a legmélyebb álmát aludta. Janka, a felesége épp negyedórja kelt fel és ivott egy pohár vizet. Nehéz nap állt előtte: sikeres könyvelőcége egyik nagy fordulópontjához ért: a COPDAT Kft.-vel holnap írja alá a szerződést. Ezentúl Janka cége viszi a könyvelésüket. Jó üzlet, sok pénz, nagyvonalú stílus. Ez volt Janka legnagyobb vágya, amióta megismerkedett a jóvágású ügyvezető igazgatóval. Most végre megkapja. No és persze gyakran kell majd találkozniuk üzleti ügyekben, sűrűsödnek az üzleti vacsorák. Janka elégedetten sóhajtott, igazán nem érezte még öregnek magát az elkövetkezendőkhöz. Igaz, hogy már 42 éves, de még tartja a formáját. Úszni, tomázni jár a barátjával. Kicsit ábrándozott még, de tudta, hogy aludnia kell, holnap szép akart lenni.

Először azt hitte, káprázik a szeme, amikor meglátta a furcsa fénypontot a szoba sarkában, pont a cseresznyefa komód és az üvegasztal között. Gyorsan a szemüvege után nyúlt, hogy azonosítani tudja, mit is lát valójában. De a dolog szemüvegben sem volt valószínűbb, így sem tudta elhinni, hogy ott a sarkban egy angyal lebeg. Az arca nem volt kivehető, a sugárzás, ami körülvette, elhomályosította a körvonalakat, de azért kétségkívül angyal volt. Janka művelt asszony lévén ismerte az idevonatkozó reneszánsz képeket, látta Velencében, Firenzében, Rómában. Nem volt pont olyan, mint azok a jóláplált nőszemélyek a reneszánsz képeken, de azért nem lehetett másnak nézni. Rögtön Kálmánkára gondolt, biztos ő talál ki megint valami kameratrükköt. Kálmán most fog érettségizni, de a viccei igen éretlenek szoktak lenni. Olyan szenvedéllyel készült operatőrnek, amin az egész család csak ámult.

Janka kereste a vetített fény forrását, végigpásztázta az ablakot és az ajtót, de nem látta, honnan jöhet. Az ajtó becsukva, az ablakon a nehéz bárnyfüggönyök behúzva, ahogy kell. Bár Janka modern gondolkodású asszony volt, bizonyos dolgokban ked-

velte a hagyományos formákat. A nagy nehéz bútorok és a finom tapintású textilek hozzátartoztak az általa felállított elegancia-mércéhez. Különben semmiben sem szerette az olcsó hatásokat. A dolgoknak megvan a maguk méltósága, szokta mondogatni. Ilyenkor mindig Tóni bácsi jutott az eszébe, aki gyerekkorában ijesztően hatalmas pofonokkal térítette el unokahúgát a magassfényezett bútorok fogdosásától. Így aztán Janka egy életre megtanulta tisztelni a tárgyakat és a rendet. Pontosan ezért volt annyi örökzölddel teleültetve a villa kertje – bár Janka ezt soha nem ismerte volna el – mert betegesen irritzott a hulló falevelek okozta rendtelenségtől. Legyen rend kint is, bent is, szokta mondogatni. Ahogyan a számok ide-oda csoportosítása és a végén a rendszerbeállításuk szinte érzéki élménnyel járt számára, ugyanúgy elviselhetetlennek érezte volna, ha a környezete nincs legalább ennyire rendbe téve. Ragaszkodott személyes terének hibátlanúságához. Nála nem fordult elő csorba pohár, vagy szakadt tapéta.

Az angyal, ott a szoba sarkában valószínűleg tudhatott ezekről a személyes elkötelezettségekről, mert elvágólag és kitaróan lebegett ugyanazon a helyen, látszólag mit sem törődve Janka ügyeivel. Ez már igazán nem volt tréfára vehető, bár még mindig ragaszkodott ahhoz a verzióhoz, hogy esetleg a fáradtságtól vannak látomásai. Ez azonban kevésbé volt hihető, így aztán elkezdte ébresztgetni a férjét. Kálmán azonban már ébren volt egy ideje. Bambán bámulta az angyalt és csak ennyit mondott: „De hiszen nincs is karácsony!” Valóban, éppen október volt, hideg és nyirkos, mintha tél lenne, de azért október.

Az angyal nem tett semmit és nem is mondott semmit, csak ott volt teljes irracionálisában. A fény, ami körülvette, nem volt erősebb egy karácsonyi gyertya lángjánál, mégis szinte bevilágította az egész szobát. Valahogy a közepéből jött a világosság, miközben a körvonalai szinte áttetszőek voltak. Nehéz lett volna a méretét meghatározni, szinte egybeolvadt a levegővel, miközben ki is emelkedett belőle, de nem térbelileg, inkább megfoghatatlanul. Ez egy kicsit sok volt a Jelenák házaspárnak. Velük még soha semmi fantasztikus nem történt. Mindketten jól

felépített szakmai karrierjük szerint tették a dolgukat. Kedvesek és udvariasak voltak a barátaikkal és a kollégáikkal, nevelték – meglehetősen szigorú elvek szerint - Kálmánkát, és időnként megengedtek maguknak enyhébb helytelenkedéseket. Jankánál ez hirtelen rátörő vásárlási rohamokban nyilvánult meg, ilyenkor aztán képtelen mennyiségű pénzt hagyott ott bizonyos boltokban. A doktor meg évente egyszerűen rekedtre ordította magát az aktuális Honvéd meccsen, de szigorúan inkognitóban, azaz farmerben és sportdzszekiben, még sosem fordult elő, hogy ismerőssel találkozott volna.

És most itt volt ez az angyal. Kérdőn és bambán néztek egymásra, nem értették, hogyan lehetséges ez éppen itt, a budai zöldövezeti villanegyedben, ahol még a buszok közönsége is elegánsabb és konzolidáltabb az átlagosnál.

- Kálmán, kérlek, nézd meg, mit csinál a gyerek! - suttogta Janka, aki még mindig reménykedett, hogy beugratás az egész. A doktor óvatosan kikelt az ágyból, és széles ívben elkerülve az ablak közeli sarkot, átsurrant a fia szobájába. Kálmánka aludt, mint a tej, még horkolt is szokás szerint, amit egy gyerekkori orrsövényferdülésnek köszönhetett, és amit Janka a mai napig nem engedett megoperáltatni, mert betegesen félt minden sebészi beavatkozástól.

A gyerek alszik - jelentette a doktor. Majd félénken közelebb ment az angyali jelenséghez. O egy kicsit tájékozottabb volt az ilyesmiben Jankánál, néha megengedett magának némi kis antropozófiát és modern szellemtudományt, bár nem szívesen beszélgetett erről a kollégákkal.

A közelségtől nem lett jobban láthatóvá az angyal, sőt inkább még megfoghatatlanabbnak tűnt, és mintha a közvetlen közelében lelassult volna az idő.

- Valószínűleg nem anyagi természetű a dolog - nézett hátra Jankára -, szinte bizsereg tőle a kezem, ha el akarom érni.

- Ne, kérlek, ne fogd meg - suttogta Janka -, jobb, ha nem nyúlunk hozzá!

A szobában enyhe orgonaillatot lehetett érezni és valami finom, alig érzékelhető zenét. Szinte a hallásküszöb határáról jött, nem is füllel, inkább testtel volt hallható. Kezdett kint is világosodni, az árnyékok kirajzolódtak a szobában, de Janka és Kálmán

továbbra is dermedten ült az ágyban, és amit már rég nem tettek, fogták egymás kezét.

- Most mit csináljunk? - kérdezte Janka úgy 6 óra felé. Terike ma jön takarítani, már nyolckor itt lesz. Mégsem mondhatom neki, hogy vigyázzon, mert egy angyal lebeg a hálószobában!

- Semmi baj! - suttogta a doktor, egyszerűen mondd meg neki, hogy ide most nem jöhet be.

Általában reggel hétkor keltek, de ma nem lett volna értelme ágyban maradni, úgyhogy óvatosan kikerülve a hivatlan látogatót, kisurrantak a szobából. Minden a megszokott rend szerint zajlott, már majdnem ők is elhitték a reggeli kávé fölött, hogy nem is történt semmi, csak egy rossz álom volt az egész. De amikor Janka felment a hálószobába, rá kellett jönnie, hogy az angyal a valóság, a többi pedig - nos, ki tudja, mi. Mindenesetre bezárta az ajtót. Amikor Terike nagy szatyrokkal megjött, barátságosan elbeszélgetett vele - ahogy szokta -, és csak elmenőben vetette oda:

- Ja, Terike, a hálószobában nem kell takarítani, oda most a doktor úr lerakott két értékes műszert, valami kísérlet, tudja.

- Terike bólintott, érti, persze nem értette, de megszokta, hogy ráhagy mindent Jankára. Igyekezett a kedvében járni. Ez igen jó ház volt, szép, rendes, szolid emberek, jó pénz. Csak ügyelni kellett, hogy semmit se tegyen máshová, mert erre az asszony nagyon kényes volt.

Szokás szerint először leült, és megitta a reggeli kávéját, aztán felébresztette Kálmánkát. akinek ma csak kilencre kellett menni.

Módszeresen ment végig a házon, először a konyha-ebédlő-nappalit söpörte, mosta fel, aztán jöttek a lenti fürdőszobák, és végül a doktor szobája a könyvekkel. Eszébe jutott, hogy vajon miért nem ide tették azokat az izéket, mért pont a hálószobába, ott mára tervezte az ablakmosást, de aztán legyintett, nem szerette fölösleges dolgokon törni a fejét.

Amikor lent végzett, akkor indult föl a lépcsőn, hogy a hálószobákat is rendbe tegye. Kálmánka szobájával szokta kezdeni, ott volt még viszonylag a legnagyobb rendetlenség, de ez sem volt túl komoly, mert Janka már kiskorában rászoktatta a fiát, hogy addig nem vehet elő új játékot, amíg a régit el nem tette. Ezt a szokását megtartotta máig, de azért messze volt Janka precizitásától. Ráadásul gyűjtötte a régi

fényképezőgépeket és filmfelvevőket. Ezek egy hosszú nyitott polcon sorakoztak, csak nagyon óva-tosan lehetett őket letörölgetni. Terike kicsit irigyelte a fiút, bezeg az ő unokájának csak most sikerült megvenni az első számítógépet - amibe ő is besegített - itt megamadában áll a sok értékes mindenféle gép.

A vendégszoba volt a következő a folyosón, de ott nem volt különösebb dolga, ott hónapok óta nem volt senki. Néha a doktor úr édesanyja használta, de legfeljebb egy-két napot töltött itt. Nem szerette igazán a menyét, meg aztán a kutyája nélkül nem szeretett sehose lenni, de őt Janka nem engedte be a házba. Meg aztán túl flancos és hideg volt neki ez a ház. Akármilyen büszkén is emlegette otthon a doktor fiát, három napnál többet nem bírta ki Mókus nélkül, no meg Jankával egy fedél alatt.

Terike már éppen indult volna le az emeletről, amikor meglátta a fénycsíkot, ami a hálószobaiajtó alól szűrődött ki az előtérbe. Rögtön eszébe jutott a műszer, amiről szó volt, és megijedt, hátha bekapcsolva hagyták véletlenül. De hangot nem hallott, csak mintha szólt volna valami zene, meg erős orgonailatot érzett, ami nem volt jellemző Jankára. Legyintett, aztán lement a földszintre, hogy megfőzze a vacsorát. Most Kálmánka kedvencét, a töltött paprikát készítette elő, ezt majdnem minden héten meg kellett ismételni, annyira odavolt érte. Főzés közben általában bekapcsolta a rádiót, de most a csöndhöz volt nagyobb kedve.

Olyan furcsán érezte magát, szinte könnyezni tudott volna, de mégsem volt szomorú. Eszébe jutott a férje, aki már olyan régen meghalt, és aki sosem látta őt ilyen ráncosnak és öregnek. Fialok voltak és boldogok, mindig anygalkámnak szólította őt, amikor kedveskedni akart. Milyen régen nem szólította őt senki anygalomnak, ezen elábrándozott egy kicsit, még sírt is egyet.

Mindig azt hitték, együtt fognak meghalni, vagy tán örökké élnek, ehelyett alig pár évi házasság után elvitte a tüdőrák. Kár, hogy a lánya alig emlékszik az apjára. Már ki tudja hányadik pasassal él együtt, még szerencse, hogy ott van az unokája. De ő is egyre nagyobb, lassan már szólni sem lehet hozzá, kezd igen durva lenni. Na mindegy, gondolta és határozott mozdulattal megrázogatta a lábost. Szeretett főzni, ez olyasmi volt, amiben tényleg otthon érezte magát,

Amikor végzett, leült a nagy bőrfotelbe és szinte azonnal elaludt. Almában látta, hogy a főnti hálószobaijtó fényre kitarul és a fehér csillogásból egy angyal válik ki. Terike minden csodálkozás nélkül nézte az angyalt, és arra gondolt, milyen jó lenne végre megpihenni az ura mellett. Az a pár év boldogság, ami neki jutott, az mind akkor volt, amíg együtt voltak. Milyen jó lenne megint együtt. Kérőn nézett az angyalra, az meg bólintott és csak mosolygott.

Amikor felébredt, ijedten kapott az órája után, majdnem egy órát aludt. Éppen annyi ideje maradt, hogy befejezze a főzést, mielőtt a fiú megjön.

Amikor Kálmánka becsörtetett és lármásan örendezett a töltött paprikának, Terike már nem is emlékezett az álomra. Szép komótosan befejezte a mosogatást, vette a szatyrat és elindult haza.

Már késő délután volt, amikor megszólalt a telefon. Janka volt, csak tudni szerette volna, minden rendben van-e otthon. A fiút meglepte a kérdésben csengő aggodalom, ez teljesen új volt az anyja hangjában, ráadásul még azt is megkérdezte, nem akare elmenni otthonról. Ez már megmozgatta Kálmán fantáziáját, rögtön belement a játékba és közölte, hogy már otthon sincs, megy egy barátjához tanulni. Janka megkönnyebbülése még a telefonon keresztül is érződött, ez mutatta, hogy jó nyomon van. Kálmán gyors eszű és elég kalandvágyó volt ahhoz, hogy most is épp az ellenkezőjét tegye annak, amit vártak tőle. Esze ágában sem volt elmenni. Legelőször az jutott eszébe, hátha az anyjának valami kalandja van, ami miatt üresnek kell lennie a háznak, de hamar rájött, hogy ez badarság. Bízott annyira Janka stílusérzékében, hogy nem visz fel idegen férfit a családi házba.

Soha nem gondolkodott szülei szexuális életén, de azért sejtette, hogy létezik, bár távol állt tőlük még a látszata is annak, hogy testi kapcsolat van köztük. Hűvösen kedves volt az anyja az apjához, még futó simogatást sem látott egyikőjüktől sem. Valójában ő sem szerette, ha megérintik, és ez csak most gondolkodtatta meg először. Vajon tényleg szeretik egymást az anyja meg az apja? Olyan furcsa, hogy erre sosem gondolt eddig. Az érzelmek annyira távol álltak mindkettőjüktől. Nem volt szokás mutatni, pláne beszélni róla. Kálmán most érezte először, hogy ez nem normális teljesen. Miért ne simogathatná meg őt az apja? Furcsa lenne, még izzadtan sem látta sose, ez

valami olyasmi lenne, mintha levetkőzne előtte. Vagy talán mégsem? Álmodozni kezdett egy olyan családról, ahol mindenki nagyokat nevet és kiabálnak, mint az olasz filmekben.

Elképzelte, hogy csinál majd egy filmet, amiben az apa pont olyan lesz, mint Jelenák doktor, a nő meg mint Janka. Hidegek lesznek és kimértek, ő meg a lázadó kamasz, aki az orruk alá dörgöli az egész kihűlt és kihalt életüket. A végén meg mindannyian furcsajelmezekben és kifestve táncolni fognak, vagy ezt már Fellini megcsinálta? Seabaj, majd valami mással fogja beírni magát a filmtörténetbe. Addig is irány a tanulás. Hát az apja is mindig tanul, ha otthon van. Szeretett volna hasonlítani rá, de közben gyűlölte ezt a magabiztos zártságot, amiről sosem derült ki, mi lehet alatta.

Igen, tulajdonképpen el tudná képzelni, ha Janka mással akarna lenni. Úgy gondolt most a szüleire, mint az idegenekre. Két középkorú ember, biztosan borzasztóan unják egymást, igazából ő is unta őket. Baromira unalmasak tudnak lenni, gondolta, és nagy lendülettel fölszaladt az emeletre. Szerette volna végre lerázni magáról ezt az egész marhaságot, hogy végre a saját dolgaival foglalkozzon. Már a lépcsőfordulónál meglátta a fénycsíkot, ami a hálószobából vetődött ki az előtérre. Itthon lenne a papa, nézett nagyot, de ez képtelenség volt. Kis tévovázás után benyitott az ajtón, de a szoba zárva volt. Ez már kezdett megint izgalmas lenni, elképzelte, hogy egy szép szőke nő fog a szobában találni, aki az ágyon fekszik félig meztelenül. Ez a gondolat adott annyi motivációt, ami elég volt a pincébe menéshez, ott ugyanis minden kulcsnak megvolt a másolata - hála Janka hallatlan és mindenre kiterjedő precizitásának.

Úgy érezte magát, mint egy filmhős, még a mozdulatait is direkt a kamerának szánt lassúságra vette le. Óvatosan nyitotta ki az ajtót, és látványos teatralitással dugta be a fejét. Így is maradt. Annyira meglepődött, hogy megmozdulni is képtelen volt. Aztán egy villámgyors ugrással a szobájában termett, felkapta a kameráját és rohant vissza a hálóba. Ráfókuszált az angyalra, és közben kommentálta a látottakat. „Október 14. Jelenák villa, Budapest. Egy angyal van a hálószobában. Nem tapintható, de látható. Lehet, hogy ez egy jelenés. Most ráközelítek, és megpróbálok behatolni a fényforrásba, ami körülveszi. Úgy tű-

nik, nem megközelíthető. Egy láthatatlan energiamezőben van, amint közeledem hozzá, áttetszővé válik és a hátam mögött jelenik meg. Fixálom a kamerát és belelépek a képbe."

Letette a kamerát és egészen közel megállt az angyal előtt. - Fantasztikus - suttozta, és még közelebb hajolt. Olyan jó érzés volt, mint még semmi eddigi életében. Ilyesmire vágyott kisgyerekként, amikor egyedül kellett a szobájába mennie, és nem volt szabad felkapcsolnia a lámpát. Meg amikor négyezer kellett kipakolnia a szekrényét, mert nem volt elég rendes. Meg ki tudja még hányszor eddig. Abszolút nyugalmat és melegséget érzett, sőt gyönyört. Ezer-szer nagyobbat minden fantáziaképnél. Egyszerűen képtelen volt elszakadni tőle. Lefeküdt a szőnyegre és néma elragadtatásban hevert az angyal lábainál.

Így talált rá Janka délután óra körül, amikor hazért. Reménykedett, hogy a reggeli jelenség csak egy zaklatott álom volt, de a fia révülete alaposan megijesztette. Rázogatta, szólígtatta, Kálmán alig reagált. Janka már azon volt, hogy felhívja a férjét a kórházban, csak azért nem tette, mert ő sem tudta kivonni magát az angyal jelenlétének hatása alól. Nem esett révületbe, mint a fia, csak lelassultak a reakciói, valahogy áthelyeződtek a hangsúlyok. Először térdelt a fia mellett, aztán melléült, a fejét az ölébe vette, talán pici korában tette ezt utoljára a kicsi Kálmánnal, akkor Rorinak becézték, de ezt később túlgyerekesnek találták. Mindig vigyázott, hogy ne ömlengjen a gyerek előtt. Nem akarta elkényeztetni. Ült és simogatta Kálmán fejét, különös elmélyült állapotba került. A doktor hazaérkezése zökkenetesen ki Jankát, szégyellte előtte, hogy ennyire elveszítette a fejét. Felállt és vádlóan mondta:

- Látod, most mit kezdünk ezzel a szegény gyerekkel. Ki a csudának szólhatnánk! Telefonáljak tán be a rendőrségre, mert angyal hatolt be illetéktelenül a hálószobánkba? Kérlek, csinálj valamit végre!

A doktor nem tudta, mit tehetne. Számára az egész ügy túlságosan irracionális volt. Sőt, ma az egész napja ilyen irracionálisan zajlott. Háromszor fordult elő, hogy vizsgálat előtt pontos diagnózist adott a betegről. Egyszerűen meglátta a testükben a negatív pontokat. Nemcsak valami sötét foltot látott, hanem pontosan látta az egyiknél az epekövet, a nőnél a felsőméhszáji daganatot, és az idős férfinél az

apró kis heget a nyombél falán. Már az elsőnél furcsán nézett rá Tamási kolléga, a nagy rivális. A harmadikat már mondani sem akarta, de nem tudta megállni szó nélkül, annyira világosan látta. Csak a végén jött rá, hogy lőttek az osztályvezetői kinevezésének. Ezt senki sem fogja lenyelni a kollégák közül, teljesen aláásta a szakmai hírnevét, mert volt olyan örült, hogy meg is mondta, mit lát, csak úgy, röntgen nélkül. Kész, el fog terjedni róla, hogy megőrült. Amikor eljött, látta, hogy a nővérek összesúgnak a háta mögött. És mégis, igazából boldog volt, mindennek ellenére. Pontosan erre vágyott gyerekkora óta, amikor először elhatározta, hogy orvos lesz. Látni akarta, milyen a test belülről. Szinte, mint egy térkép, úgy táruult föl előtte az emberi test. Fantasztikus és csodálatos volt egyszerre.

Annyira föl volt ajzva, hogy szinte alig érzékelte Janka siránkozását. Nézte őt, de nem a testét, mint a kórházban a betegekét, hanem a fényt, ami az asszony teste körül volt. Örvénylett, és magába nyelt minden körülötte levőt. Őt is behúzta volna, ha ezzel az új tisztánlátásával meg nem állítja. Olyan szivacs-szerűnek tűnt most, valamiféle energia-nyelőnek, mintha szívókorongok lettek volna az őt körülvevő mezőben. Csodálkozva nézte, és éppen ezzel a csodálkozással állította meg. Aztán ránézett a fiára, amint ott feküdt, és látta, hogy egy erős fény-nyaláb által van összekapcsolva az anygallal. Eszébe sem volt beavatkozni. Sokkal inkább ahhoz volt kedve, hogy ő is részese legyen ennek a fény-kapcsolatnak.

Ránézett Jankára és határozott mozdulattal leintette. Lekuporodott a fia mellé és lassú mozdulatokkal simogatni kezdte a fejét. Nagynagy szeretet érzett, átjárta a melegség, leomlottak a belső gátak, amik mindig visszafogták az ilyen gesztusoktól. Rájött, hogy minden visszafogott érzelmi gesztus mögött az apai minta állt, aki keményen és szigorúan tartotta magától a feleségét és a fiát, még a halálos ágyán sem volt képes egy szeretetteljes vagy megbocsátó gesztusra. Mindig azt hitte, míg az apja élt, hogy annyira kell igyekeznie, hátha valahogyan egyszer talán meg tud felelni az apja elvárásainak. De ez a perc máig nem jött el. Most értette meg az apját, a lebonthatatlan falat, amit maga köré épített és éppen azt a két embert zárta el vele, akiket a legjobban szeretett.

Jelenák doktor a legjobb úton volt efelé, már majdnem olyan keményen tartotta el magától a fiát, mint őt az apja. Most végre kinyílt a keze az évek óta vágyott mozdulatra, rá tudta tenni a tenyerét a fia meleg homlokára, érezte a rövidre vágott haj tüskéit, legszívesebben sírva fakadt volna az elmulasztott évek miatt.

Fölnézett Jankára és szívből szánta. Ugyanazokat a szorosra zárt ajtókat látta, amiktől ő is szenvedett, de mégsem tudta felé is kinyújtani a kezét. Elege lett az évek alatt annyit ismételt hazug mosolyokból, a semmitmondó és udvarias gesztusokból, amik mögött semmi sem volt. Ez a sok ál-kedvesség leblokkolta a kikívánczoló szavakat, nem engedte felé mozdulni a kezét. Az asszony szinte sokkos állapotba került a férje reakciójától. Képtelen volt megemészteni az eseményeket. Rázta a testét a benne is felgyülemlett feszültség, a foga vacogott, kénytelen volt belekapaszkodni a bútorokba, hogy el ne essen. Határán volt a hisztériának, de egyelőre nem tört ki rajta, csak a remegést nem tudta visszafojtani, ami a lábát szinte görcsbe rántotta. Az életkép lenyűgöző volt: a Jelenák család és az angyal. Egy alélt felnőtt fiút gyengéden simogató könnyező arcú férfi, egy rángó-görcsbe merevedett asszony. Percek vagy órák teltek el így? Később egyikük sem tudta megmondani. A telefon kitarató csöngése zökkentette ki a doktort, ő tért magához először. Lassan, kissé bizonytalan mozdulatokkal felállt és felvette a kagylót. A kórházból hívták, a baleseti sebészetről, egy kedves kolléga, aki nemegyszer vacsorázott náluk. Csak annyit közölt szakmai korrektséggel, bár elég megviselten, hogy Terike, akinek a rántott csirkéjét ő is imádkozta, épp az előbb hunyt el az osztályán. Autóbaleset, - mondta szomorúan, már nem tudunk mit tenni, kómába esett és meghalt az ütés következtében. Szegény - tette még hozzá, figyelmetlenül ment át az úton, szinte beleszaladt egy audi szélvédőjébe.

Terike meghalt, közölte tárgyyszerűen a doktor, de nem érzett szomorúságot, sem meglepetést. A dolog jól volt, valahogyan a helyére kerültek az események. Eszébe sem volt szánakozó gesztusokat tenni, meggyőződése volt, hogy ez most nem tragédia, hanem valamiféle természetes következménye a dolgok és történések láncolatának. Szinte érezte az idő szövedékét, azt, hogy nem bomlott fel, sőt inkább a helyé-

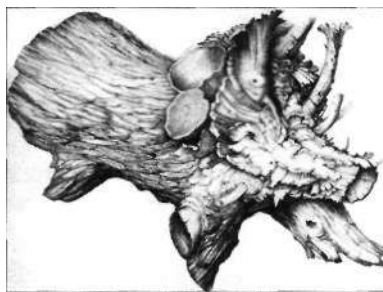
re került egy elvarratlan szál. A fia is ugyanígy reagált, minden meglepetés nélkül tudomásul vette a hírt. Már nem feküdt, közben ő is magához tért, de még mindig az apja lábába kapaszkodott. Valami igen erőteljes testi kapcsolat született meg köztük az elmúlt percek? órák? alatt, ami természetessé tette az érintés bármely formáját. Teljes egyetértésben fordultak Janka felé, aki még mindig nem értett semmit, képtelen volt magához engedni a történéseket. Lezárta a befogadás minden formáját, csak az önkéntelen testbeszéd, az állandó remegés árulkodott arról, amit ő sem tudott teljesen kizárni az érzékeléséből. A két férfi szánakozva nézte, mindketten a maguk módján próbálták segíteni rajta. Kálmánka masszírozni kezdte a folyamatosan rángatózó lábát, a doktor meg a kezét simogatta. Mintha kimaradt volna abból, ami most zajlott a férfiak között. Mindössze azt érezte, hogy minden a feje tetején áll, és ő nem tudja helyrezökkenteni ezt az abszurd forgatókönyvet. Egy pillanatig sem volt képes elfogadni realitásnak ezt az örültséget, rettenetesen félt, hogy ha megteszi, megisméltődik az a bizonyos dolog, amit már amúgy régen elfelejtett.

Régen történt, talán kilenc éves lehetett, amikor megszólalt egy hang a fejében. A verandán hintázott és csak úgy dúdolgatott. Először azt hitte, mások beszélnek hozzá, de nem volt ott senki. Egyedül volt, és a hang azt mondta, hogy engedje el a kötelet, amikor fölér a legmagasabb pontra. Biztatta is, hogy ne féljen, nem fog fájni. Sőt, nagyon jó lesz, mert akkor vége újra haza mehet, mert itt nem jó. Olyan sok a hazugság. Minden olyan rettenetesen csúnya és zavaros. Folyton azt kell éreznie, hogy semmi nem valószínű. Haza, gondolta, és elengedte a kötelet. Tényleg nem fáj, másnap a kórházban, amikor magához tért, már nem nagyon emlékezett az egészre. Hamar túl lett rajta, baleset történt, mondta a mamája.

Most mintha ugyanaz a hang akarna hozzá szólni, de Janka félt, hogy ebből megint kórház lesz, vagy valami megint történni fog, ami megváltoztatja a dolgokat. És ő nem akart változást, minden olyan jól van felépítve, mindent megtervezett előre, ahogyan kell. De ez a hang ott megint azt mondja, hogy engedje el, mert ez nem a valóság. Janka végre kiengette a hisztériát - az ijedség miatt már nem tudta féken tartani -, és elkezdett sikoltozni. Egyfolytában

azt kiabálta, hogy ez nem a valóság. Először nem tudták kivenni pontosan mit is mond, mert a hangja torz volt, de annyit ismételtette, hogy végül is megértették.

Sikoltozó, hisztérikusan rángatózó anyját Kálmán tartotta a karjában, amíg le nem csillapodott. Egyáltalán nem ijedt meg, ez is hozzátartozott mindahhoz a furcsasághoz, amit a mai nap hozott magával. Apja segítségével lefektette a teljesen elgyengült Jankát, majd mindketten melléültek az ágyra. Nem voltak fizikailag fáradtak, inkább kimerültek az élmények befogadásában, hogy minden történésben valami teljesen új módon kell megismerjék egymást. Zavartan és ijedten néztek körül, mi fog még történni. De nem történt semmi. Csönd és nyugalom volt a hálóban. A nehéz függönyök behúzva, ahogyan reggel hagyták, a cseresznyefa komód, fölötte pedig ott lebegett az angyal és halkan kuncogott. Azon mulatott, mi lett volna, ha tényleg megérinti őket, nem csak jelen van. Mi történt volna, ha engedi igazából belelátni őket saját magukba, csak egy pici pillanatig. Most csak a szelét érezték a valóságnak, vajon kibírták volna a teljes kinyílását? Sajnálkozó szeretettel nézte őket, aztán ugyanazon az úton, ahogy jött, a rézsútos ösvény felé ellebegett az októberi ködben.

Zsrai László

Jegyzetfüzetemből

A kimondhatatlanság örök szégyene fáj,
elviselhetetlen sebként izzik torkomon.
Karjaim széttárt ügyetlenségét gyűlölöm,
mikor már minden módszerem felvonult
és valami mégis elérhetetlen,
akár az idő az óramutatók hegyén.